

B/62

ВСИЧКО ВЪ ПРЕДПЛАТА

Абонаментъ — 80 лева.

Годешни и създадени 60 лв.
Некролози и благодарности
по 2 лева на квартал, считам
Търговски реклами и др. по
1 лв. 50 ст. квадрат, считам.
Официални обяви. 2:50 лв. с.
Прест. обяви. 1:50 лв. на дума
Въ хроника 6 лева на редъ.
Отделенъ брой 2 лева.

Независимъ информационенъ вестникъ.

Редакторъ: СТАНЧО КОЙКОВЪ.

Телефонъ № 133.

Г-ца Станка Г. Сандева

и

Г-нъ Костадинъ П. Граматиковъ

Сюдени на 26 XII 1925 год.

Сливенъ.

Гара Карагалий.

Г-ца Иванна П. Дякова

и

Г-нъ Василь Т. Айрановъ

Външани

Сливенъ. 27.XII 1925 год.

Райна Д-ръ Ив. Станчева

и

Д-ръ Иванъ Станчевъ

На ще могат да приемат посещения на Именити си дни:
71 (Григорий денъ на Коледа) и 201 (Ивановъ денъ) т. год.

Стефанъ Петровъ

Художникъ

не ще приема на именинитъ си денъ.

Христо Мих. Роховъ

Нима да присма на Именини си денъ — първия денъ на Коледа.

ХЛЕВАРИ, ВРАШНАРИ, ВАКАЛИ И ДОМАКИНСТВА!

Изискайте и опитайте брашната на

ГОЛЪМИТЪ БЪЛГАРСКИ МЕЛНИЦИ — Бургасъ

отъ склада имъ въ Сливенъ при Представителя Юрд. Юрдановъ (находящъ се въ бившия магазинъ на Д. Е. Арнаудовъ Сие) и винаги ще останите доволни, както и Вашите клиенти, благодарение на дѣйствително прѣвзходните чисти безъ примеси качества произведени исключително отъ найдоброкачественитъ мѣстни жита и работени по най-модернитъ и усъвършенствуванни способи на днешната мелничарска техника.

НАЙ УМЕРЕНИ И КОНКУРЕНТНИ ЦѢНИ.

Две детски креватчета

се продаватъ обикновено на известна цѣна. Справен при санитарния магазинъ на Г-жа Цв. Цветкова. 2-1

Въ Бургасъ

Добре реномирания

хотелъ „Балканъ“

въ Бургасъ, състоицъ се отъ 22 стаи и 6 магазина отдолу се **ПРОДАВА**. Желющитъ се да се отнесатъ до И. Д. Пазарвий площадъ № 86 Бургасъ. 3-1

Магазинъ Златенъ Левъ разполага съ:

- Руско Шведски Галоши „Трапец“
- Руски Галоши „Тригълъ.“ Москва
- Руски Галоши марка „Рига“
- Галоши марка „Свинскъ“

Пристрѣгнаха голѣмъ изборъ цветове и флорни Шапки „Серво“. Егерови фланели, Дамски Килоти, Копринени връски и много каскети, и много видове модерни мъжки горни ризи и др. др.

1925 — 1926

Годината 1925 бѣше година пълна съ приключения. Конспирации, атентати, полит. убийства, гражданска война, разбойничество гранични инциденти, се ширеха прѣвъ тази година; Обществено разложение, ступанско и финансово резорение бѣха стигнали своята кулминационна точка; Година на парична и министерска криза, които завари и новата 1926 год., — това всичко минава въ миналото на безконечността.

Годината 1925 год. ще остане за винаги памѣтна за Българския народъ. Той винаги ще я помни и ще я проклѣна за да не се връща вече. . . . Ще помни той съ присъръбие на душата си, за падналитъ хиляди братски жертви. . . .

Раздѣляйки се съ нея, той плаче отъ нея и ней проклѣтия отправя и казва ѝ: Иди си, мини при мъртавцитъ, но изпълненъ отъ надежди за добро бъдеще на изстрадало ни отечество, азъ ти се заклевамъ да бъда достоенъ синъ на священната земя на своитъ дѣди, да пазя себе си и всею народно добро, което води къмъ честъ слава и добри дни.

Честита новата 1926 година!

Наша сцена.

Вчерътъ на 20 того се изнесе на нашата сцена „Мария Магдалина“ отъ . . . . Върху достоинства на пиесата не ще се произвасяме. Това е работа на други хора, които сж сторили вече това. Сюжета е взетъ изъ непосредствена животъ на Исуса Христа, като централната личностъ е Мария Магдалина, браконрушителката, сѣжителката на Юда Искариотски. Въ лицето на Кайфа е очертано тогавашното свещеночерковно течение, изразено въ фалшивото духовничество. Въ лицето на Магдалина — вврющата насъ, която е вербувана отъ всички словесия и въ голѣма доза — отъ страждущето население, дори и отъ онова, паднало въ безумицата на живота.

У насъ, обикновено, е навикъ да минаваме мълкомъ явленитъ въ живота, да ги подцениваме отъ обективно гледище, или, най малкото, да ги пренебрегваме, защото сме изгубили всѣко чувство на обществожитие и на обществени нужди. На споръ не подлежи, нѣма го, изчезна идеалното, възвишеното, общественото, което пълнише сърдцата и душитъ въ предѣлтъ година, което блещукаше въ близкитъ до разрушенитъ предъ очитъ ни години! Но това трѣбва да пресѣгне! Младежъ, обична, пѣтуща младежъ, стрѣсни се, вгледай се оноло себе си, изтрѣгни

своя погледъ отъ затвореното си око говори съ съседа си, жасли за съседа си, твори за съседа си! Не минавай мажичкомъ общественитъ прояви, не ги отбѣгвай, живѣй съ тѣхъ и за тѣхъ.

Отъ нѣколко години нѣколко личности сж се запитали за едни културни работи. Иматъ сознание, чувство, енергия. Начиватъ се да пукватъ. Ще се пукватъ ще измрътъ. Да. Защото сж сами, самити, пивъ въ пустинята. Никой ги не чува, отричанатъ ги. Дѣлото се свѣта за неуспѣхо изалишно. Тѣ творятъ, никой ги не вижда; те болезнено виждатъ, всичко мълчи. Старото мълчи: убито е духовно и материално нѣма подемъ въ себе си да говори да вижда. А тѣ видятъ. . . .

Думата ма е за театралната група въ града ви. Дѣйствиетъ, учать роли, излизать на сцената, говорятъ, моятъ се, разсипватъ се, — никой ги не знае, никой ги не чува. Веѣки се затворилъ въ черупката на свои егонизъмъ. Презира. Да, презира онова, което може да буди духа, да възбуди душа, да . . . разведри. Едни се криятъ подъ маската на изтъненъ вкусъ: не ги удовлетворяла тази дълбока провинциалностъ: нѣмало души въ пиесатъ, нѣмало ансамбълъ, нѣмало темпъ, дълбокъ психологиченъ анализъ . . . нѣмало! Други бѣгатъ отъ разности по такива работи. Трета . . . приичия всевъзможни измислятъ. . . И тѣй върви. Ще каже: всичко това е празенъ шумъ. Истината е:

една търсятъ вече по-другъ родъ развлечения — оная на падналото. Други вѣматъ нуждата култура да съзратъ възвишеното въ театра: тѣмъ сж нуждни пикантни спектакли и арешани. Четвърти свѣтатъ, че това що влиза въ устата е само върното. А петъ вѣматъ чувство на общественостъ.

Силитъ, талантитъ, тѣй да се изрази, за една театрална работа се раждатъ, тѣхъ ги не творятъ изкуствено. Вѣрно е. Но ще каже: тѣ измрътъ, разтапятъ се, като нѣма кой да имъ подготви почва за вярение да ги въздигне, да ги поощри.

Сливенци, нашата сцена е бедна откъмъ сила, талант. Такава ще бъде може би, още дѣлтъ години. Но нима поради тази сѣмо причина ние ще трѣбва да пренебрегнемъ домашното, свѣето; да смогнемъ да създадемъ нѣщо свое; да направимъ жертви, за да изградимъ основитъ за бъдещи таланти и сили? Нима ние, солѣга на този градъ: състоятелни, интелигентни, младежи, не трѣбва ли да направимъ жертви и усилия надъ себе си, надъ своитъ капризи, изтъненостъ, състояние, за да издигамъ основитъ връхъ които да изникне утрѣшня съ по високими и издръжани психологически сили мѣстенъ театръ?

Де бѣхмъ ние на Мария Магдалина? Защо не отидохме да почерпимъ урокъ отъ пиесата, да вдъхновимъ слабитъ, но работила сврѣхчовѣшни театрални сили, да ги подкрепимъ материално и морално? Да ги задравимъ като група, като мѣстни, наши, родни културтургери? Ние мож-хмъ да видимъ човѣка който играше Юда какъ, вдехновени, спроти своитъ сили, бѣше въ ролата на вѣчния предателъ, възмущавъ а гоненъ отъ съвестта си и душевния погледъ на Богочеловѣка. Жената — Магдалина — макаръ не винаги во тѣрле често да ва ше илюзията за браконнарушителката и искрено, но не отъ плътски, а чисто божествени влечения вѣрватъ грѣшница въ силата на Галилейския проповедникъ. Кайфа клюстрираше официалното духовенство. Дулий Флавий биде изразенъ като римски сатрапъ но и като искренъ и правосъденъ човѣкъ. Усилитъ на тия хора сж били преголѣми. Тѣ бѣха надминали себе си. Тѣ лякоха нѣщо. Да! но насъ не виждаше прѣ тѣхъ, за себе си, за ближнитъ и за утрѣшния театръ въ Сливенъ. Сливенци, да жертвуваме по нѣщо за хубатѣ намѣрения на тия мжченици за общо духовно израстване.

А сцената? Тя е тѣй пуста и проста. За нея не е мислено. А отоплението? Просто да се скокалиши. Когато се вдигне завесата, откъмъ сцената нахлува Сибиръ, срещу чайго студъ едва можеха да устоятъ дебелитъ кожуси и аби на нѣколкото селеня, които по една случайностъ бѣха дошли да заематъ нѣрвия резервенъ редъ. Отговорнитъ хора за салона сж длжници да направятъ всичко възможно да се отопля и сцената. Може би тѣмъ пада моралината отговорностъ дето голѣма частъ отъ гражданството не идва въ „Зора“, защото рискува да се поболѣе, дори да измира отъ този студъ. Управата на салона е длжница при всички спектакли чрезъ свои хора да се грижи за чистотата и тишавата. То на какво прилича салона въ врѣме на игритъ и антрактивъ? Цѣля арсенали, пълни съ гризачи плѣхове! Сѣмки се влизатъ и пакатъ не-престанно! Забранете, абсолютно забранете това! То е ужасно!

А. Николовъ.

Н. Симеоновъ

Бойния празникъ на балканци¹⁾.

Следъ блъскавитѣ победи и неуведаема слава на героичнитѣ ни полкове, що само за единъ месецъ въ 1912 година изтикаха многобройнитѣ войски на Отоманската Империя задъ Чатаалджанскитѣ крепости и начертахъ границитѣ на **обединена България**, сжитѣ трѣбнаше да свиятъ победенитѣ си знамена предъ подлото нападение отъ вси страви на коварнитѣ ни съюзници въ 1913 година. България — унизенъ и оскърбенъ се покори, но въ неговата душа отъ день въ день все по силно озрѣваше идеята за незабавната разплата съ подлитѣ съсъди. Като народъ на напредъка и културата, той опита всички легални пѣтища да издействува човешки правдини за своитѣ брѣтя — роби, безъ война (както и преди 1912 година) но не успе. Не оставаше нищо друго освенъ да грабне оржжието и заяви на цианлизования свѣтъ, че епохата на робството трѣбва да залезе за винаги отъ историческата сцена. И когато презъ 1915 година бойнитѣ трѣби възвѣстиха настъпилъ часъ, подъ зова на сжитѣ, българскитѣ полкове латнаха на западъ и на югъ и съ неудържимия устремъ, свойственъ само на тѣхъ влезоха въ вражескитѣ предели и още въ първитѣ дни рѣшиха успѣха на наша страна. Китка, Киселица, Крива Паланка, Кочие, Страция, Куманово, Скопие, Прешево Враня, Църни връхъ, Куквица, Доброва чука, сж завладяни отъ **балканци**. Сърбитѣ твърдо упорствуватъ при гиланскитѣ позиции. Отъ 4. 18. до 7. 21. XI. дивизията води жестоки боеве за завладяване на тия позиции. Сърбитѣ напиратъ на нейния флангъ и тилъ съ единственото намерение да нанесатъ съкрошителния си ударъ и се справятъ веднажъ за винаги съ страшни врагъ. Боеветѣ достигатъ най-голяма интензивностъ на 7. 21. Ноемврий — **Архангеловденъ** когато благодарение себепричианието, високо съзнание и крайна упоритостъ на Балканца сжбитѣ сж окончателно сломени, както при **Гиляно** така и при **Жековецъ Плана**. Войската съ сжитѣ е въ своя край — Краля Петровата армия остъпяваше въ безпорядкъ и дирекше спасение въ Албанскитѣ плавини. Нашата западна съседка бѣ ваказана за вероломството си презъ 1913 година, честъта на България бѣ спасена, а 3 а Дивизия спечели завидна слава и името „**Желязната дивизия**“ за това днесъ 21 Ноемврий, 10 годишнина отъ ония дни на неуведаема слава, наследницитѣ отъ частитѣ на Балканската Дивизия въ гр. Сливенъ: 11 пех. Дружина, 6 о Артилерийско Отделение и 7 а Жандармерииска Конна Група, празнуватъ своя боевъ празникъ т. е. празника на любовта къмъ отечеството на самоотричането, търпението храбростта, проявени въ висша степенъ и запечатани съ кръвта на хиляди герои отъ славнитѣ 11. 24. 29. 32. 41. 45. 46. пехотни полкове, 6, 16 артилерийски с. с., 6 не с. с. полкове и 7 коневъ полкъ

На 20 Ноемврий при особена тържественостъ, се извърши **Заря съ церемония** на площада „х. Димитъръ.“ Тукъ се бѣха стекли: опълченцитѣ, поборницитѣ, запаснитѣ офицери и подофицери, скаутитѣ и юнацитѣ, инвалидитѣ, отъ войната учащата се младежъ сирацитѣ и много народъ.

Вечерния здрачъ се спущаше, когато въсредъ тихото пѣене на хора „Вечная память“ се произнасяха мили имена на свидни жертви, които ще блестятъ за винаги и ще будятъ пламъкъ нетленъ въ душитѣ на младежъта що бе обсапала площада. Началника на Гарнизона Господинъ Полковникъ Кударовъ, силно развълнуванъ се объ-

рна къмъ присѣствующитѣ съ кратко, но пламенно и много съдържателно слово и описа значението на зарята съ церемонии и мотивитѣ които ни бѣха събрали.

Ето на кратко съдържанието и на самата речъ:

Драги офицери, подофицери и войници, скъпи гости!

Утре е бойния празникъ на частитѣ отъ славната 3 а Балканска Дивизия, наследницитѣ на които по силата на вноския миръ сж 11 пех. Сливенска дружина, 6-о артилерийско отделение и 7 жанд. конна група.

Утре ще празнуваме героичнитѣ дѣла на 11, 41, 45 пехотни, 6, 16, артилерийски с. с., 6 не с. с. и 7 коневъ полкове.

По тоя случай за да възвеличимъ свѣщенния духъ на загивалитѣ борци отъ тия полкове на Балканската Дивизия, се нареди тая заря съ церемонии.

Тя се устройва въ честь на ония скъпи и мили за насъ покойници, които изпълнявайки честно, вѣрно и самоотвержено своя дългъ, оставаха по бойнитѣ полета да ни чакатъ и заедно съ тѣхния свѣщенъ духъ — да изпълнятъ народнитѣ идеали — скъсване тежкитѣ вериги на робството, извоюване свобода и светли дни за поборенитѣ ни брѣтя отъ Тракия, Македония и Добруджа.

Тая заря съ церемония се произвежда съ цѣлъ да почетемъ отъ сърце и душа славнитѣ дѣла на ония храбри надъ храбритѣ, доблестни и самоотвержени български синове, които борейки се съ жаръ неудържимъ устремъ за осъществяване на свѣщенитѣ национални идеали, съ собствената кръвъ и острието на вожа, прочертахъ естественитѣ граници на Гиздавата зграда на България.

Тая вечеръ се урежда въ честь на ония свѣтци — **Мъченици**, които служейки вѣрно — на дълга, съвеста и честъта, се принесоха въ жертва предъ Отечествения Олтарь — за благо на братята роби, както Спасителя **Исусъ Христосъ** се жертвува за благо на човечеството. Тая заря се посвещава на ония герои безподобни, които сложиха кости и проляха скъпата си кръвъ за ония кѣтове отъ родната земя, гдето се говори една речъ, пѣе българска пѣсенъ, изпълняватъ едни арави, обичай религия. Тоя день посвещаваме на ония борци тѣтали, върху прахатѣ и коститѣ на които младото поколение падеждата на България — ще гради **велика правова, просвѣтна, културна и стопанска България**, защото „**върху прахътъ и коститѣ на падналитѣ по бойнитѣ полета се гради отечеството.**“ Народъ който не цени падналитѣ на полето на честъта доблестни синове — не е достоенъ за тѣхъ.

Ето защо въ тоя сублименъ моментъ за насъ отъ името на всички части, родолюбиви и доблестни синове на родната земя, отправямъ къмъ загивалитѣ борци слѣдната молба:

Мили покоинци!

Бдете ни покровители и вдъхновители при нашето честно, вѣрно и самоотвержено служене на **Царя, отечеството и народа**. Нека вашитѣ героични дѣла къмъ **родината** ни ръководятъ при нашата служебна дейностъ. Съ вашия свѣщенъ духъ следъ като полѣтите надъ **Тракия, Македония и Добруджа**; Следъ като обиколите долинитѣ на рѣкитѣ: **Дрявъ, Вардара, Струма, Мѣста, Марица, и Дунава**; Следъ като посетите свѣщенитѣ на насъ мѣста: **Одринъ, Люле-Вургасъ, Доуджакъ-Дере, Гарфа, Деркось, Чатаалджа, Добричъ, Бюстенджа, Ваба-Дакъ, Тулча, Исакча, Мачинъ, Китка, Страция, Качаникъ, Гидане, Ковилъ, Скопие, Витоля, . . . Шаръ планина, Вабуна планина,**

Селешка планина, Завоя на р. Черна, Баймакчаланъ, Чиганъ. . . Леринъ, Острово, Ваница. . . Следъ като се огледате съ гладната повърхностъ на **Охридското, Преспанското, Бостурското, Дойранското и Тихийското езера**. Елате въ нашитѣ горѣщи прегрътки елате въ градоветѣ, селата и паланкитѣ. . . . Обходете казармитѣ, училищата, обществата, църквитѣ семействата. . . Поучете всички насъ, а най-много златната младежъ: да бжде тя проникната отъ най-хубави качества и добродѣтели да бжде съ родолюбивъ характеръ и високъ духъ — изобщо да бждатъ **достойни синове на майка България и измѣчения нашъ народъ. . .** Съ героичнитѣ си дѣла, съ славнитѣ си традиции, съ честното и вѣрно служене на **Царя, отечеството и народа**, заживѣйте въ нашитѣ сърдца и души, защото:

„Тозъ който падне въ бой за свобода
Той не умира, него жалеть
Земя и небо, звѣръ и природа
И пѣвци пѣсни за него пѣять

Нека се преклонимъ предъ свѣтлата память на безсмъртнитѣ герои отъ полковетѣ на 3-а Балканска дивизия — да коленичимъ и отъ сърце кажемъ:

„**Богъ да ги прости**“

„**Вечна имъ память**“

Пѣвческия хоръ запѣ: Покойници. . . . ., Тръпки полаватъ по снагата на човѣка, сълзи премрежаватъ неговитѣ очи и той чувствува, че духоветѣ на ония що оставиха своитѣ героични кости изъ красивитѣ поля на **Тракия, Чукаритѣ на Македония, златна Добруджа**, тихо и мълкомъ да благославятъ и шепчатъ **Великия заветъ** за който се принесоха жертва предъ олтаря на отечеството. . . . Ефекта който произведохъ думитѣ на Началника на Гарнизона е неуписуемъ. . . . Продължително громко и нескончаемо „**ура**“, при звуцитѣ на „**шуми марица**“ — се издигаше изъ небесата за да отекне въ Синитѣ Камъни на Сливенскитѣ предплавини. . . .

Накрай церемонията завърши съ факелно шествие до Розова градина, презъ време на което войската бѣ бурно окламирана отъ гражданството.

21 Ноемврий. Слънцето се издигаше високо надъ хоризонта, когато граждани, жени и деца се ниреждаха около аяалю построены въ двора на **сливенската дружина**, Войсковитѣ части отъ гарнизона сж сжщо тамъ. Не следъ малко пристигнаха въ стройни редове опълченцитѣ, поборницитѣ, запаснитѣ офицери и подофицери, юнацитѣ съ собствената си музика, скаутитѣ, инвалидитѣ, сирацитѣ а също така и учащата се младежъ. Отслужи се **панахида** за упокоение на падналитѣ защитници на Родината и **молебенъ** за останалитѣ живи такива, следъ което **началника на гарнизона** поздаави всички войскове части и присѣствующитѣ организации. Умиление се четеше по неговото лице, когато преминаваше покрай стройнитѣ редове на войската дружествата и организацияитѣ.

Следъ това се обърна къмъ присѣствующитѣ съ следната речъ краткото съдържание на която предавамъ:

Драги офицери, подофицери и войници!

Боини другари, мили юнаци, скаутти, колездачи и ученици!

Скъпи гости на нашето празненство!

Днесъ празнуваме бойния празникъ на славната 3-а Балканска дивизия, празнуваме бойнитѣ и героични дѣла на 11, 41, 45 пехотни полкове, 6, 16 артилерийски с. с., 6 не с. с. полкове и 7 коневъ полкъ, жалки останки отъ

¹⁾ В. Р. Настоящата статия ни бѣ прѣтена за обнародване своевременно, обаче закъснѣ, понеже редакцията не разполагаше съ достатъчно мѣсто въ лонитѣ на вѣстника. Сега съ удоволствие я помѣстваме, понеже заслужава да се прочете отъ всички, които не бѣха въ деня, когато се чествуваше бойната прослава на 3 а Балканска областъ.

които, по силата на несправедливия и потиснически **Нюй**, съ частитѣ които тукъ виждате 11 пех. Сливенска дружина, 6 о артилерийско отделение и 7-а жандармерийска конна група.

Днесъ — **Архангеловъ денъ** — не е празникъ само на служащитѣ подъ знамената. Празникъ е на всички преминали презъ свещенната ограда на казармата; празникъ е на родолюбивитѣ и добродетелни граждани отъ градове и села, находящи се въ района на бившата 3 а пех. Балканска област. Следователно днесъ е празникъ надъ празницитѣ — днесъ е общъ народенъ празникъ — днесъ празнуваме бойната слава, непоколебимия борчески духъ — днесъ е празникъ на дълга, на честта и съвестта.

За извоюване на духовна (църковна) и политическа свобода, за скъсане тежнитѣ вериги на робството и потисничеството, презъ вѣрме на своето 5 вѣковно непоносимо иго, **Българския народъ** даде плеяда борци — **тжани**, като се започна отъ монаха **Паисий** и свърше съ **Раковски**, **Венковски**, **Любенъ Каравеловъ**, **Левски**, **Ботевъ**, **Караджата**, **х. Димитъръ**, **Филипъ Тотю** и пр. . . . едни отъ ония **Светци** за българското племе бѣха избити по бравнитѣ поля, други избесени, а трети отровени изъ затворитѣ. По този начинъ борейки се противъ игото на Агарянина Българския народъ съ вѣра и стоицизъмъ, дочака изгрѣва на Българската звезда, Наставнаха годивитѣ 1877. 78, когато братския намъ Руски народъ въодушевенъ отъ една мисль и едно чувство започна кървавата Освободителна за нашето племе война. **Свищовъ**, **Плевнѣтъ**, **Левечъ**, **Търново**, **Орхане**, **Шипка**, **Шейново**, **Секяричево**, **Ст. Загора**, **Чадъръ Могила**, **Одринъ** . . . сж свещенни мѣста, където братския намъ Руски народъ даде хиляди доблестни синове. Потоца кръвъ се лиха за тая сладка свобода, на която ние днесъ се радваме. Рамо до рамо и съ беззаветна храбростъ и непоколебимъ духъ се бора и **Българското Оплъченство** — първитѣ български борци и нашитѣ праучители, пѣвйки пѣснитѣ:

Не щеме ний богатева
Не щеме ний пари,
А искаме свобода
Съ човѣшки правдини.
. . . . .
. . . . .

Нашето рамо е честито
Че то носи първи пътъ
Тежка пушка, знаме шито
. . . . .
. . . . .

Наставн донъ да вървимъ
Брата мили да спасимъ,
Ази братко виждамъ вече
Че Столетовъ води насъ

Нашъ генералъ той е билъ
Отъ начало ни е водилъ
Въ огънь, кърви и води
Спасявалъ ни е отъ бѣди.
. . . . .
. . . . .

Отъ тия пѣсни се вижда ясно кой сж биле подбудитѣ, които сж заставили тия левентѣ български синове доброволно да се притекатъ въ редовитѣ на Руското войнство — жалки оставени отъ които виждаме между насъ съ окрасени съ ордени гърди Тия доблестни синове се бориха при Стара Загора [Чадъръ могила] и доказаха какъ българския войникъ брани своята светиня — **Самарското знаме** — нашата национална гордостъ (що имста на гр. Самара имъ бе подарилъ). Тъ се биха храбро, неустрашимо и самоотвержено срѣщу орлитѣ на Сюлеймана — на **Шипка** (върхъ Св. Никола) и създадоха **Шипченската славна епопея**. Така борейки се съ неудържимъ устремъ, съпротивата на агарянина бѣ свързанъ и при стениитѣ на Цариградъ се сключи примирие и тури начало на Гиздавата сграда на **Самъ-Стефанска България**. Въ Берлинъ, обаче, по силата на единъ произволенъ договоръ се отсѣди разпо-

късването на Българското племе на петъ части: Северна България бѣ освободена; **Тракия** (Источна Румелия) се оставаше подъ васалството на Султана. **Добруджа** се предаде на Румалия; **Ниротъ**, **Нишъ** — на Сърбия; а Источната, Централна, Западна Тракия и цѣла Македония се ославиха подъ тежното иго на Агарянина. Следъ изминването само на 7 години отъ нашето политическо освобождение — **Тракия** подаде братска рѣка презъ Балкана — за съединение, защото това бѣ първия идеалъ на българското племе. И когато Българския народъ очакваше опасността заинтересована Турция — ние бѣхме изненадани отъ вероломното нападение отъ западъ. На днешния денъ — **Архангеловъ денъ** — преди 40 години, Сръбския Кралъ Миланъ се опита да ние блото си кафе въ София, обаче при **Сливница** **Алдомировци**, **Вреложия**, **Гълъбовци**, **Драгоманъ**, **Ниротъ** . . . се окѣпа въ собствената си кръвъ, кръвъ на предателството — коварството.

Тамъ при Сливница младитѣ български синове — **Сливничкитѣ** доброволци — водени отъ младитѣ и доблестни капитани, създадоха **Сливничката епопея** и съ кръвта си откупиха **Съединението на Северна и Южна България**.

Шипка и **Сливница** съ епопеи и дати, които като чистъ брилянтъ ще издаватъ обилнъ блъсъкъ по всички посоки и ще сочатъ на младото поколение пътя на истината и свѣтлината.

На Българския народъ въ 40 годишното му политическо съществуване, за осъществяване на своитѣ свѣщенни идеали, било отсѣдено да води редъ кървави и не посилви борби.

Въоръжения български народъ, предводени отъ доблестнитѣ водачи: **Офицери** и **Подофицери** — отъ действителна служба и запаса — презъ 1912/13 и 1915/18 години, съ своя победоносенъ устремъ — носенъ отъ крилетѣ на орлитѣ — нанасаше все по силни, по шеметни и рѣшителни удари на враговетѣ, дошли отъ всички кѣтове на земното кълбо — да се борятъ съ малка, но силна по обука дисциплина и духъ българска армия. Въ тия свѣщенни борби — за свободата и свѣтлитѣ дни на братята отъ **Тракия**, **Македония** и **Добруджа** — взеха живо участие героичнитѣ: 11, 24, 29, 32, 41, 45, 46 пехотни полкове 6, 16 артил. с. с. и 6 не с. с. полкове и 7 коненъ полкъ, влизащи въ състава на **железката 3-а балканска дивизия**. Победоносното българско ура се носеше по бравнитѣ полета и рѣтлини — то стопли сърдцата на Българското племе. Свободата на поробенитѣ братя се носеше молниеносно отъ уста на уста, както апостолитѣ разпространяваха новината за свѣтлото Възкресение на Спасителя. **Одринъ**, **Вунаръ**, **Хисаръ**, **Соуджакъ дере**, **Тарфа**, **Держосъ**, **Чатаджакъ**, **Галине**, . . . и пр. епопеи и имена, мѣста и дати сж славата и гордостта на **балканци**.

Съ своя неудържимъ полетъ **балканци** записаха въ гинитѣ на победоноснитѣ ни знамена героични дѣла, а въ най новата история на Българското племе — златни страници, които като мощенъ фаръ ще свѣтятъ въ вѣковетѣ и ще ни просвятъ пътя на свѣтлината — на истината. Вѣрни наслѣдници и послѣдователи на славнитѣ дѣла на **Шипка** и **Сливница**, а така сжщо и на завѣтната мечта **Етнографическа България** — тѣ стигаха тамъ гдѣ се говори една българска речъ, пѣ една пѣсенъ, изговѣда една религия и изпълняватъ едни нрави и обичаи. Съ острието на ножа и кръвта си прочертахъ дълбоко **Естествения** граница на българското племе.

Въ тия победоносни, но кървави борби, скѣпи жертви отъ Балканската Дивизия сложиха кости предъ **Отечественния Олтаръ**, на които снощи почехохме памята. Въ тоя сублименъ моментъ нека призовемъ тѣхната свѣтла памята въ нашия разумъ, въ нашето сърдце и душа — нека тѣхнитѣ героични и славни дѣла ни дадѣтъ подтикъ за честното, ревностно, самоотвержено и преданно служене на **Царя**, **Народа** и **Хубава България**. Прекланяйки се предъ тѣхната памята, азъ Ви подканямъ да полените и всички кажемъ:

„Богъ да ги прости“.
„Вечна имъ памята“.

Въпреки неимовернитѣ ни усилия, ние завършихме войната неблагоприятно. Знайте, обаче, че ние сме бити безъ да бъдемъ победени. Не ще бъде далеко деветъ когато Българската звезда ще изгрѣе за да не залезе никога. Нека създателитѣ на потиснически **Нюй** сжи договоръ чуятъ, че не се гаси туй що не гасне.

Празнувайки тоя отъ голѣмо възпитателно значение празникъ, да си спомнимъ за нашии Главнокомандующъ **Негово Величество** — **Царъ Бориса** и му пожелаемъ: здраве, дълголетие, да бъде той най-вещия лѣнгаръ, който да излекува ранитѣ на болния трупъ на **Вългана** и избърше слезитѣ на измѣнения и несправданъ български народъ.

Да живѣе **Негово Величество Царя!**
Да живѣе **Вългания!** ура!

За действующи и запасни офицери и подофицери — доблестни водачи на Българския народъ, за скѣпатѣ гости и златната българска младежъ.

Ура! . . .

За българската майка, която е раждала, ражда и сега доблестни и добродѣтели синове.

Ура! . . .

Тява бѣ една високо назидателна речъ, при която всички епопеи, имена и дати, отъ положенъ вѣкъ насамъ, бидоха изнесени съ релефностъ, предъ войска и народъ, отъ енергичното и цѣлствито слово на Господинъ **Полковникъ**. Тая бележита речъ спомни на старитѣ за тѣхната слава въ полето на честта и ги подбодри, вде огненъ жаръ и възда въ гърдитѣ на младежта — за неуморна дейностъ за възраждането на родината и изгнването й отъ тежнитѣ рани.

Сервирана бѣ скромна закуска за поканенитѣ гости: запасни офицери и подофицери, вдовици и сираци, представители на всички дружества, организации и учреждения. **Началника на гарнизона** съ вѣкождко думи поблагодари за отзывчивостта на поканенитѣ, което говори за тѣхната обичъ къмъ родната армия и за съществуваща връзка между народа и последната — сигуренъ залогъ за преуспѣване на Родината. Председатели на дружеството на запаснитѣ офицери — зап. Полковникъ **Димовъ** поднесе адмиранцитѣ на запаснитѣ офицери къмъ действующата армия. Зап. Капитанъ **Иванъ Дряжковъ**, съ вѣкождко подобрани думи подчерта единдушното между народъ и армия и изказа пожелание за обединение на всички творчески сили за доброто на Народа. Представителъ отъ дружеството на Инавалитѣ поблагодари на г. Полковникъ **Кучаровъ** за полаганитѣ отъ него грижи за облекчение неприятната участъ на инавалитѣ. Пълната задушевностъ, която сжществуваше между гоститѣ правеше отраднo впечатление.

Следъ обедъ на коледрума, при масово стечение на народа, има войнички игри, съ които българския войникъ подчерта голѣмата възпитателна роль на казармата въ физическо и духовно отношение.

Вечерта въ Военния клубъ се даде вечеринка която продължи късно следъ полунощъ.

Величественъ бѣ за **балканци** денътъ 21 Ноемрий — денъ, въ който се прояви възторга и борческия български духъ. Той събра бившитѣ защитници на Прелестната на Родина. за да имъ припомнимъ тѣхнитѣ героични дѣла по бравнитѣ полета, които не трябва да отлитатъ въ забравя, а се използватъ за духовното превъзпитание на сегашнитѣ и бъдащи тѣхни наследници. На последнитѣ, той обрисова **светлия идеалъ** за който и тѣ трѣбва, да бждатъ готови, съ усмивка на уста да се самопожертвуватъ но изпълняватъ **завета** на ония що съ своята кръвъ и острието на щика си начертахъ границитѣ на **Велика и Обединена България**.

При **Ученишкото Стенографно Д.во „Вързопистъ“** — гр. Сливенъ, се учреди Стенографна бюро, което ще облужва нуждоцитѣ се, отъ стенографни сили.
За сведение: „царъ Освободителъ“ № 240 (срещу турското училище).

СЖДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ ПРИ СЛИВ ОКР СЖДЪ

Обявление

№ 4774

Подписаний Ст. Тодоровъ Сжд. Дебень присставъ при Слив. Окр. сждъ, на I участкъ обявамъ на интересующитъ се, че на основание изгълнителний листъ подъ № 5526, издаденъ отъ Сливенския миров сждъ на 16 IX-1924 г. въ полза на Кжню Деневъ, отъ с. Стралджа, противъ Йорджо Кировъ, отъ сжд. щото село, за 2700 л. и съгласно чл. чл. 910]—925 отъ Гражд. Сждопроизводство, обявамъ, че на 4 Януарий 1926 год. ще продамъ въ с. Стралджа на публиченъ търгъ следующия длъжниковъ движимъ имотъ:

1. Двадесетъ кила замница отъ по 4 крини, оценени по 400 лв кило то или всичко 8000 лева.

Желающитъ да участвувать въ тая проданъ, трѣбза да се явятъ въ казания день, часътъ въ 9 преди обѣвъ, да наддаватъ.

гр. Сливенъ, 30 XII-925. год.
I Слив. Сжд. прист.: Ст. Тод-въ

Обявление

№ 4767

Подписаний Сжд. Приставъ при Сливенски Окр. Сждъ, на I участкъ на основание изпълнителний листъ подъ № 306, издаденъ отъ Сливен. мир. сждъ въ полза на Вълчо Г. Кремаковъ срѣшу Йорджо Кировъ отъ с. Стралджа за 700 л. и съгл. чл. чл. 913—950 отъ Граждан. Сждопроизводство, обявамъ, че на 4 Януарий 1926 год. отъ 10 часа прѣди пладнѣ ще продавамъ въ с. Стралджа слѣдующитъ движими имоти:

Една шевна машина система Свенгеръ № 239702 съ капакъ оценена за 1000 лева.

Желающитъ да купятъ този имотъ да се явятъ на мѣсто-продажбата въ означений горѣ день за да прѣглеждатъ продаваемитъ имоти и взематъ участие въ наддаванието.

Гр. Сливенъ 30/XII 1925 г.

I Сжд. приставъ: Ст. Тодоровъ.

